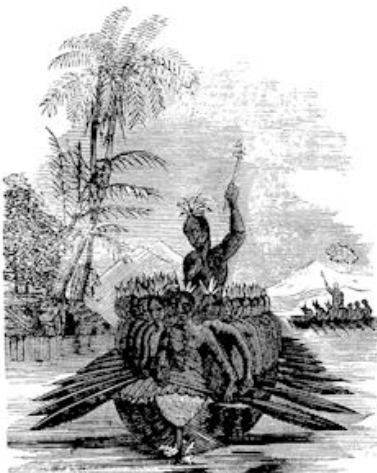

NIEUW-ZEELANDBSCHE OORLOGSKANEN.

Toen de Nieuw-Zeelanders nog meesters van den oceaan waren, hadden zij bijzonder veel op met hunne oorlogskanen of kano's en zij putteden er al hun verstand en smaak op uit om ze te maken en te versieren. Deze schrikwekkende vaartuigen waren zeer eenvoudig van bouw en zaanstel, zoo veel mogelijk van een enkelen uitgehoolden boomstam gemaakt. Dikwijls waren zij zeventig of tachtig voet lang, en konden tot zelfs twee honderd man beranden. Er zaten soms aan elke zijde vijftig pagajiers of roeijers en zij legden zeven knoopen in een uur af. De voorstoven en het boord waren met zorg ingesnedden en hier en daar met parelschelpen ingelegd, voorts met vederen versterd. Is 't niet aangenaam te weten dat Nieuw-Zeeland zijne wilde zeden en gewoonten aflegt, en dat duizenden zijner bewoners het Evangelie van Christus gehoorzaam worden? Dat is de heerlijke vrucht van de zending aldaar. Doch niet alleen in Nieuw-Zeeland vond men deze dingen. Gij zult zeggen, ook wij hebben oorlogschepen. Gij hebt gelijk; maar die dienen niet om te gaan rooven en plunderen, of maar iedereen, zonder er naar te vragen of hij vriend of vijand is, te overvallen. Gaan wij naar onze Oost-Indische bezittingen, daar zijn ze vooral nodig, om de wereloozen te beschermen tegen zoo velen die met hunne rooverspraanwen de wateren aldaar onveilig maken. T. M. L.

HET VERLOREN EN TERUGGEVONDEN SCHAAP.

De gelijkenis door eene ontmoeting in het leven opgehelderd en gestaafd. Luk. 15:3-7.

Eens dat ik de bergachtige streken van Cumberland doorwandelde, zoo verhaalt Newman Hall, kwam ik bij mijn ouden vriend Ritson, juist toen men hem had gezegd, dat een zijner schapen, tusschen de rotsen verdwaald, zich in groot gevaar bevond. Ik sloot mij aan bij degenen, die het schap wilden gaan opzoeken, en was daardoor getuige van een klein laudelijk tooneel, dat voor mij eene aanschouwelijke opheldering was van de bekende gelijkenis in het Evangelie.

Het arme schap was ver afgedwaald. Met moeite slechts kon men het in het oog krijgen. Toeh had de herder het gemist en ontdekt. Het was wel maar een schap uit eene groote kudde, maar zijn meester stelde het daarom niet minder op prijs.

Er moesten eenige voorzorgen genomen worden, om te zien of men het dier kon redden. Drie mannen werden vooruitgezonden met sterke touwen en een grooten stok, waaraan een strik was vastgemaakt. Wij moesten langs een smal en steil voetpad uit het dal naar boven klimmen. Tot op zekere hoogte genaderd, zagen wij het ongelukkige schap op een klein vooruitspringend stuk rots staan, waar het ons onmogelijk was het te bereiken.

Hoe was het er gekomen? Waarschijnlijk door de kruiden, die er groeiden, uitgelokt, was het grazende al verder en verder verdwaald, totdat het eindelijk op dit punt was gekomen, waar het niet verder kon, maar ook langs den

weg, dien het gekomen was, niet kon terugkeeren. Want eerst was die weg nog al effen en gemakkelijk geweest, maar daarna langs de rots wanden op en neer loopende zeer steil en glad geworden. Eindelijk had het schap zich langs de rots een eind naar beneden laten glijden, om op het verlangde plekje te komen. Daar had het gegrast en genoten, doch het gras en het kruid was nu op, en te vergeefs zocht het arme dier weer van de plaats af te komen, waarheen het zich zoo onbedacht en onvoorzigtig had begeven. Een afgrond rechts en links en vooruit, en de gladde rots van achteren, waar het niet meer tegen op kon klimmen. Zonder de zorg van den herder, die het had gemist en gezocht, had het zeker daar moeten omkomen.

Er was geen tijd te verliezen. Een der mannen liet zich een touw om het lijf binden, waaraan men hem nederliet, tot nabij de plaats waar het schap zich bevond. Wel was dat gevaarlijk, want als het touw brak of loschoot, dan was hij verloren, of kon ten minste armen en beenen breken. Maar de herder wilde zijn leven voor zijn verloren schap niet ontzien, en dacht niet aan eigen gevaar, zoo hij zijn schap maar mogt redden. Met wat geduld en voorzigtigheid zocht hij het arme dier te lokken en te vangen, dat eerst verschrikt achteruit sprong en dreigde in den afgrond neder te storten. Het was alsof het door zijne dwaze bewegingen en sprongen alle pogingen tot redding met opzet wilde verijdelen. Schuchter en bevreesd had het geen besef van de liefde, die het wilde behouden. Als de herder met den strik aan zijn stok het zocht te vangen, ontrok het zich gedurig daarna, en wist niet, dat dit het eenige middel tot redding en behouden was. Twee uren lang moest hij telkens zijne pogingen hernieuwen, eer het hem gelukte, als vrucht van zijn geduld en volharding, het schap met het koord te vangen en tot zich te trekken. Doch de herder hield het goed vast en liet het zich niet ontrukken, totdat hij het op eene veilige plaats had neergelaten, waar wij hem konden behulpzaam zijn, om het schap los te maken en in vrijheid te stellen. Gewis, aan ons had het schap zijn behoud niet te danken, maar wij waren toch verheugd, dat wij den herder waren gevolgd en hem hadden goede hulpen, om het verloren schap, dat hij had gered, weer bij de kudde terug te brengen.

O, hoe gekalig kon nu dat schap, aan het gevaar ontrukt, behouden en vrij, door zijn herder verzorgd, na zooveel angst en pijn, zich kalm daar nederleggen in de grazige weiden!

En wat was de herder blijde, dat hij zijn schap had gezocht en gered! Hoe riep hij het allen toe, als hij de woning weder nabijkwam: „Weest blijde met mij, want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was!” Luk. 15:6.

Eenvoudige en treffende opheldering van die woorden der H. Schrift: „Wij dwaalden allen als schapen.” Jez. 53:6. „Want zoo zegt de Heere Heere: Zie Ik, ja Ik zal naar mijn schapen vragen, en Ik zal ze opzoeken. Gelijc een herder zijne kudde opzoekt, ten dage als hij in het midden zijner verspreide schapen is, alzoo zal Ik mijne schapen opzoeken, en Ik zal ze redden uit alle plaatsen waarheen zij verstrooid zijn.” Ezech. 34:11, 12. „Ik trok ze met menschen-zelen, met touwen der liefde.” Hoze 11:4. „De Heer is mijn herder, mij zal niets ontbreken.” Ps. 23. „Ik ben de goede herder, de goede herder stelt zijn leven voor de schapen.” Joh. 10:11. En als hij het verlorenne gevonden heeft, legt hij het op zijne schouders, verblijd zijnde.” Luk. 15:5.

Gevolgd naar de *Feville religieuse* van 17 Sept. 1871.

J. J. v. V.

DE ONUITSPREKELIJKE GAVE.

Aan eenige kinderen in eene der haveloozen scholen van Londen werd eens gevraagd waarom Jezus eene „onuitsprekelijke gave” geheeten werd. Eerst waren er een paar tellen stilte, toen een klein meisje met eene eenigzins bevende stem zeide: „omdat Hij *z66* dierbaar is, dat niemand zijne dierbaarheid kan uitspreken.”

T. M. L.

VIJF MINUTEN IN DEN HEMEL.

Mac Cheyne verhaalt van een kleinen jongen die zware pijnen leed. Toen zijn leeraar hem vroeg of hij niet wel eens gezind was om te morren onder de zware haad van God, antwoordde hij: „O mijnheer! vijf minuten in den hemel zullen mij dat alles vergoeden.”

T. M. L.

DOEL VAN JEZUS' KOMST IN DE WERELD.

Onderzoek de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn 't, die van Mij getuigen. Joh. 6:39.

De Zoon des menschen is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was (Luk. 19:10). De Zoon des menschen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en zijne ziel te geven tot een rantsoen voor velen (Matth. 20:28). Want dat is mijn bloed, het bloed des nieuwen testaments, 't welk voor velen vergoten wordt, tot vergoeding der zonden (Matth. 26:28). En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzoo moet de Zoon des menschen verhoogd worden; opdat een iegelijk, die in Hem geloofd, niet verdere, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft zijnen Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordeelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden (Joh. 3:14, 15, 17). Ik ben het levende brood dat uit den hemel nedergedaald is: zoo iemand van dit brood eet, die zal leven in eeuwigheid. En het brood dat Ik geven zal, is mijn vleesch, hetwelk Ik geven zal voor het leven der wereld (Joh. 6:51). Een iegelijk die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid: want de zonde is de ongerechtigheid. En gij weet dat Hij goopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen; en geene zonde is in Hem. Een iegelijk die in Hem blijft, die zondigt niet; een iegelijk die zondigt, die heeft Hem niet gezien, noch Hem gekend (1 Joh. 3:4-6). Hierin is de liefde Gods jegens ons goopenbaard, dat God zijn eeniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem. Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en zijnen Zoon gezonden heeft tot eene verzoening voor onze zonden. Geliefden! indien God ons alzo lief heeft gehad, zoo zijn wij ook schuldig elkander lief te hebben (1 Joh. 4:9-11). Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij zijne voetstappen zoudt navolgen. Die zelf onze zonden in zijn ligchaam gedragen heeft op het hout; opdat wij, der zonden afgestorven zijnde, der gerechtigheid leven zouden; door wiens striemen gij genezen zijt (1 Petr. 2:21, 24).

Daarom zal uit de werken der wet geen vleesch geregtvaardigd worden voor Hem: want door de wet is de kennis der zonde. Maar nu is de regtvaardigheid Gods goopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten: namelijk de regtvaardigheid Gods door het geloof in Jezus Christus, tot allen, en over allen die gelooven: want daar is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet geregtvaardigd, uit zijne genade, door de verlossing die in Christus Jezus is (Rom. 3:20-24).

EENE ZEDELES.

In de tuinen van het oude paleis van Willem de Derde bij Londen, Hampton Court, ziet men eene reeks van oude sparren en hulsten, die gansch verdwenen of gedood zijn onder de magt van klimopstammen, welke nu in den vorm der oude boomen geheel zelfstandige gewassen geworden zijn. Deze boomen herinneren ons het geheel van slangen omkronkeld beeld van Laocoön. Ook de klimopslangen hebben met reuzenmagt hunne offers omkronkeld, zoodat niemand ze meer ontwaren en de sterfenden verlossen kan. Toeh was er een tijd, toen een dun, teeder spruitje den boom om steun en de vrijheid van zijne zwakheid aan zijne kracht te schragen vroeg. Ware toen die vergoening geweigerd, de sterke boom ware nooit het offer geworden van den nieteling, die eens godduld en aangenomen met den dag in veerkraft en aanmatiging toenam, totdat hij in zijne lange kronkelingen met taaije armen zijnen begunstiger geheel omvangen en verstikken kon. — De zedeles ligt voor de hand. Wie het wellevende en wellievende zijne niet acht, en onbedacht kwade gewoonten zich als klimop aan zijn edeler aanleg en vermogens laat hechten, komt bij kleine schreden meer onder de magt van gewoonten, die genot, lust, verveling en wat niet al tot hare voding hebben. En moge het nog iets aardigs hebben, om een klimop rondom een verstikten spar tot zelfstandige boom geworden te zien, niet dan deerniswaardig is het, een mensch te aanschouwen, in wien de geest onderkoning en van wien niets bleef dan eene nog levende zamenkronkeling van kwade gewoonten en voor andere lastige hebbeligheden.